

دژوند پانې

دويمه شعري ټولگه

عزت الله شمسزي

Ketabton.com

د کتاب ځانگړنې

د ژوند پاڼې	د کتاب نوم:
عزت الله شمسزى	شاعر:
د لغمان فرهنگي ټولنه	خپرونډوى:
۹	د خپرونو لړۍ:
(۱۰۰۰) ټوکه	چاپ شمېر:
خپله شاعر	کمپوز:
حشمت الله ناصرى	د پښتۍ ډيزاين:
۱۳۸۲ ل - ۲۰۰۷ م	چاپ کال:

خوڙو ملگرو ته مڃي چڻي تل
يڃي مينه راڪري

اغزوته موسکا

لاس مې پورته کړی یوه نوې دعا غواړمه
نن به زه له خدایه خیر د ټولې دنیا غواړمه

ژونده ما له تانه کله لویه تمه کړې ده
زه خو دې دنیا کې بس یوه خوله خدا غواړمه

ډېرو فقیرانو، زیارتونو باندې گرځمه
خدای نه چې څه غواړمه اول په کې تا غواړمه

شرق وهه بارانه چي غوتی له تندې مې نه شي
زه مې په ځان نه يم دې اغزو ته موسکا غواړمه

موږ خو دې تورتمه له دې ژونده پښیمانه کړو
لار ورکړه سپېدو ته سبانو ته سبا غواړمه

ته راغلې یو نور راغی تیارې مې له زړه ووتې
دغه یوه شپه درنه تر ډېره رڼا غواړمه

زړونه، ارمانونه

دلته زموږ په ارمانونو باندې څه ونه شول
ته څه خبر يې زموږ زړونو باندې څه ونه شول

په دې وطن کې په ستم پسې ستم روان دی
ددغو خلکو په سرونو باندې څه ونه شول

دلته څه خلک دي جنت د ژوند په بيه پلوري
په دې دنيا کې جنتونو باندې څه ونه شول

ستوري به څنگه تر سحره پورې ورسېږي
بېگا د ستورو امپلونو باندې څه ونه شول

زموږه لويې لويې دښتې خود له تندې نه مري
زموږ څپو څپو سيندونو باندې څه ونه شول

وحشت يې لا په پرهرونو باندې لويې کوي
ددې ولس په غيرتونو باندې څه ونه شول

بادونه

بې کوره شنو بادونو چېرته بلې خواته لاړشئ
زمونږ له زخمي غرونو چېرته بلې خواته لاړ شئ

بس ستړي یو ډېر ستړي، نوره مینه غواړو مینه
پرديو ارمانونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

اورونو موږ په لپه کې اوبه ورکړې چې شنه شي
زمونږ له باغونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

مات شوي گلدانونه اوس گلان کرو نغري کې
سپړليو او گلونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ

لاسونه د سپېدو مو گړېوانو ته در لنډېږي
بدبختو تورتمونو چېرته بلې خوا ته لاړ شئ.

لنډی قیامت

کلي کي کوکنار سپري گلونه ته به چږته يې
ناڅي له مستۍ نه چنارونه ته به چږته يې

اور شوه هغه تنده چې په زړه کې مې ساتلې وه
غېږکې مې رانغاړي ارمانونه ته به چږته يې

ناست يمه وړو وړو هندارو ته د اوبنکو مې
ورک وي رانه ټوله شپه خوبونه ته به چږته يې

راشه چې له زړه هره پرده پورته کومه زه
وايم لاروي باد ته حالونه ته به چېرته يې

اوس هم هره ورځ کلي کې جوړ وي يو لنډی قيامت
شاوخوا د سترگو وي جنگونه ته به چېرته يې.

ژېړ مازیگری دی ددین دعا مې وکړله
لیه مې شمسزیه کړل لاسونه ته به چېرته يې.

د پېغلو سترگو سلامونه

سحر هغسې نه وي، مازیگر هغسې نه وي
اوس زړه مې بند په خټو کې د لمر هغسې نه وي

يو خوب و پو پناه شو چې په خوب کې مې لیدلې
اوس ډېر خوبونه وینم خو منظر هغسې نه وي

چې کله هم باران وشي دغرونو غاړې گورم
سپړلی وي او گلونه خو يو غر هغسې نه وي

اوس ما خوروي نه، د پېغلو سترگو سلامونه
دا زړه مې خدايزده مات شو که نظر هغسې نه وي

نن سترگې غړولې شو تيارو کې ستوري وینو
تر عمره به زموږه مقدر هغسې نه وي

يو درد مې و په زړه کې چې غزل زما غزل و
اوس هم شعرونه ليکم خو اکثر هغسې نه وي

کمزوری

نیمه شپه یو څوک وځي له بڼاره خو هېڅ نه وایي
ونیسي له ستورو سره لاره خو هېڅ نه وایي

دلته یو مین دی هسې نورې فلسفې وایي
ټوله شاعري یې ستا لپاره خو هېڅ نه وایي

گل چې مجبوری نه د اغزو غېږه کې وځاندي
داسې پښتنې هم شي ناچاره خو هېڅ نه وایي

سوځي پښتنه لکه ډیوه تاوه راتاوه شي
غلي د جانان له څږمزاره خو هېڅ نه وایي

څه وکړي کمزوری دی له ژوند سره جنگ نه کېږي
ستړی دی شمسزی له خپل روزگاره خو هېڅ نه وایي

يوه سپوږمۍ

گټه د هر چا زما زيان خوښېږي
دژوند لپاره مې ارمان خوښېږي

خانده چې اوبنکې دې له سترگو راشي
لمرينه ورځ کې مې باران خوښېږي

يوه سپوږمۍ په کې ملگرې لرم
ځمکې تر تا مې ډېر اسمان خوښېږي

دماشومانو روان ستوري خوش وي
خو زما خوځنده انسان خوښېږي

شمسزيه بڼکلي مينه څه پېژني
ددوی دسرو زرو بوتان خوښېږي.

د ستورو گاونډی

خدايه دا څه وشول نه مړ او نه ژوندی شومه زه
هسې پر ځمکه بار بې لاسو پښو نيا لگي شومه زه

موږ څو ياران همدې يوه خاوره کې وغوړېدو
څو څوک نرگس شول څوک گلاب، منع کې اغزی شومه زه

اوس رانه څه پوښتې چې څنگه مې زړه تاته درکړ
زه هم پوهېږم نه چې څنگه لېونی شومه زه

زمانې ووايه معيار د ښه او بد څنگه دی
په څه دې خپل شوم او په څه درنه پردی شومه زه

پرون په خيال کې د سکروټو پر غره وخته
ښکاري ستا مينه کې د ستورو گاونډی شومه زه.

خپې خپې خبرې

د ژوند د ورکې فلسفې غوندې خوږې خبرې
وکړې جانان په لنډه ساه وړې وړې خبرې

نن يې پر شونډو باندې وېره دغماز خوره وه
پټې يې وکړلې د سترگو اينې خبرې

زما پر زړه دېرپ د سترگو دومره دروند پړيوځي
لکه چې کلي کې مشران کوي پخې خبرې

دلمر له وړانگونه شرمېږي چې رسوا يې نه کړي
سپوږمۍ او ستوري کړي يوبل سره د شپې خبرې

شمسزيه داسې چې له تورو نه نغمې جوړوي
دکلي سيند درته راوړي خپې خپې خبرې

ورکې سندرې

دا څه موده مې ورکې وې سندرې ستا په خېر
خپه وې گرځېدې به رانه لرې ستا په خېر

ما زړه پرېښود د گونگې کليوالې په پلو کې
که نه ښار کې وې ډېرې ژبورې ستا په خېر

يو څو ورځې دقافله ښاپېريو سره هم وم
والله چې دومره نه وې جادوگرې ستا په خېر

دچا دمینی زور دشني گنبدې ملنگان کرل
اوسېري په زیارت کې شني کوتري ستا په خبر

شاعره! خیال زما هم تلـله عرشه راتاوپري
خو نه لرمه ذهن کې خبرې ستا په خبر

شمسزیه دومره ډېر نه دي یو خو کسه په شمار دي
چې اوسيـله منطق او عقله لرې ستا په خبر.

لمر پر لاره

نن گهيځ بيا د لمر د تلو پر لاره
يوه غوټۍ د گلاب و غوړېده،
او د تنكيو اننگيو،

په وړمو يې،
فضا ښكلې

كړله،
خو، خدايزده،
لمر ته و نن چا د كبر جام وركړی؟
چې له غروړه يې،
ولاړو سلامي گلو ته ونه كتل
او له غصې نه يې دمخ له كاسې،
گرمې لمبې،
وشيندلي،

لمر،
نن دگلو، ارزښت، ونه پېژاند،
لمر،
د يوې ورځې په ژوند
او په بنايست، وغولېد.
خو چې ماښام شو، د ختيځ له لوري،
د تورې شپې، گزمې را وختلې.
لمر بيا د کبر جام، پر سر واړاوه
او، د تنکيو، گلغوټيو، په څېر
د خپل غرور،
پر بستر،
پرېوتلو.

د زړه لمبې

چې زه يې وسوم ستا دې هره ادا اور واخلي
ستا دې خپه خپه ځواني او ښکلا اور واخلي

د زړه لمبو نه زه هېچا ته شکایت نه کوم
زه سوی ښه يم هسې نه چې دنيا اور واخلي

له اغزو پرته دگلونو څانگې بدې ښکاري
بې-له غمونو دې دژوند هره سا اور واخلي

لکه پتنگ اور په وزرونو کې اسمان ته وړمه
هڅه مې داده چې دا توره فضا اور واخلي

ته چې يو گام هم دنږدې راتللو زيار نه کاږې
خدای په امان ستا دې-له لرې موسکا اور واخلي.

ښېرا

څه چاره په کار ده یاره دلته بیا لېونی کېږم
جانان سم راسره نه ځي په والله لېونی کېږم

په ډېر صبر صبر یاره زما زړه لمبه لمبه شو
اوس مې عقل لوگی کېږي خامخا لېونی کېږم

ما مې وینه نذرانه کړه چې سپرلی په دې ښار راشي
چا لاسونه لپه کړي، کړي ښېرا لېونی کېږم

دې مړواندي شان مالت کې ټول غمونه را په شا شول
ته دتورو غرو مارغه شوې، زه تنها لېونی کېږم

بنکلي سم لکه هندارې هر سړی په کې ځان ويني
د ازل وېش کړمه پاتې، بينوا لېونی کېږم

که لوېدم غېږ کې مې نيسه نن مې بخت سره جگړه ده
په اغزو کې مې مزل دی کړه دعا لېونی کېږم

گیلې

سپوږمۍ د ورځې لاس ته راشي رانه بېرته تښتي
لپه مې ډکه له ښکلا شي رانه بېرته تښتي

جانانه اوس چې توره شپه کې کله لار ورکوم
سترگې دې یادې کړم رڼا شي رانه بېرته تښتي

زړه کې مې ډېرې گیلې شته خو زړه مې تا سره دی
لږ څه مې ذهن کې پیدا شي رانه بېرته تښتي

دجانان وصل وي یوه شېبه بېلتون سر او کال
مياشت کې یوه ورځ نیمه پخلا شي رانه بېرته تښتي

مړوند په سترگو باندې کېږدي چې حال ونه وایي
ماته راگوري په خدا شي رانه بېرته تښتي.

سکوت او شور

داسې وخت هم و چې به ما په لویه لاره ژړل
ماشوم زړگي به مې له گله هم له خاره ژړل

ما به د خپل زړه سوې ساندې هم سندرې کړلې
ستا جدایی کې چې به ما دا ستا لپاره ژړل

هغه بدرنگې شېبې هم زموږ په چم تېرې شوې
چې به مو سپینه ورځ د تورې شپې له ډاره ژړل

چې به مې یاد شوې تیارو خونو کې بېوزلې حورې
ما به د ښار هرې ډیوې ته تر سهاره ژړل

شمسزیه خه ښکلي جگړه وه د سکوت او دشور
دې له ټینگاره زما، ما یې له انکاره ژړل

الماس

څوک چې یو گام راسره لاس په لاس شي زړه ورکوم
چې رابنکاره په چا کې لږ اخلاص شي زړه ورکوم

غېږه مې هر چا ته پرانیستې يم چینه د مینې
بنکلی که هرڅومره تېره الماس شي زړه ورکوم

دغرو او دښتو ساده خلک یو چل نه پېژنو
چې لږ دښمن هم راته ټیټ و پاس شي زړه ورکوم

ورځم د تورو غرو تر شا ویدې جذبې وینوم
که مې ملگری څوک په دې احساس شي زړه ورکوم.

دعا

جوړمې له نېپرونه شي دعا په دغه ښار کې
ښکاري چې قبلېري نه نېپرا په دغه ښار کې

خدای ته به لاسونه په دې هیله لپه نه کړم چې
دا سړی غلام کړه دا پاچا په دغه ښار کې

موږه لېوني دڅلورلارو یو خو ورځ راځي
پېغلې به شیندي پر موږ ښکلا په دغه ښار کې

خدایه قرباني زموږ ددې لپاره نه وه چې
چور دې شي بڼایست لټه حیا په دغه ښار کې

دغه فیصله به ستا همزولو باندې وکړمه
شوم که مخامخ درسره بیا په دغه ښار کې

وړاندې زمانه درسره نوره یاري نه کړي
گرځه یو څو ورځې په خندا په دغه ښار کې

نجونې وایي ښکاري چې شمسزیه مین شوی یې
ټوله ورځ یې ځان سره لگیا په دغه ښار کې

درد

غوټۍ غوټۍ شي خو موسکي نه شي گلونه دلته
بنکاري غورېږي نه د زړونو ارمانونه دلته

دتورې شپې تياره او درد ته خپه نه يم دومره
خو کاشکې وای دسپېده دم غوندې لاسونه دلته

وخته دخپلې بېوسۍ تصوير چې گورمه زه
بنکاري رښتيا نه شي زما ياغي خوبونه دلته

ستا تر وصال دمخه ښه په زوره وژاړمه
تر هر سپرلي مخکې اورېږي بارانونه دلته

شمسزيه اور د نفرتونو او هوس الوتۍ
غواړي سکاره کړي دا خو پاتې دېوالونه دلته.

شاعرانه خبرې

دا به وي گرانه څه چې ته رانه ارمانه غواړې
فصل مړه ځمکه کې د اوښکوله بارانه غواړې

څو کاله کېږي پسرلی پرې غوړېدلی نه دی
خوټه موسکې موسکې غاټول له بیابانه غواړې

زمانې دې کې کومه پټه فلسفه پرته ده
ستومانه روح مې په بدن کې سرگردانه غواړې

ښکاري زما د سندرېزې لارې مل شوې ښکلیه
چې هره ورځ شاعرانه خبرې مانه غواړې

دښار څه خلک د هر چا په عبادت روږدي دي
شمسزیه هسې تقدس یې له ایمانه غواړې.

چېرته بل ځای

غورېږي اسمان دلته او اورېږي چېرته بل ځای
په برخه مو دي شپې سپوږمۍ غورېږي چېرته بل ځای

موږ سل خزانه گالو دیوه سپرلي په تمه
هغه هم چېرته لاره کې تاوېږي چېرته بل ځای

عجیبه شان سلوک کړي دجانان د زلفو ولونه
زیندی شي زما غاړې ته خورېږي چېرته بل ځای

حیران یمه د سپینو ستورو دغه نزاکت ته
سترگک وهي ټول ماته او ځلېږي چېرته بل ځای

زما د زړه انگر ته یې غمونه رالېږلي
په خپله د جانان تصویر او سپرې چېرته بل ځای

د زړه خاموشه ښار

هغه هم ولاړه هک حیرانه وي چې نه یمه
بس لکه دستوري پرېشانه وي چې نه یمه

مرگه ستا له وېرې هره ورځ رانه پوښتنه کړي
بل به څوک نږدې درته تر ځانه وي چې نه یمه

ستا د زړه خاموشه ښار زما په نوم ودان شولو
دغه پاچاهي به بېرته ورانه وي چې نه یمه

زه یم چې وفا درنه د سر په قیمت غواړمه
بیه د ښکلا به دې ارزانه وي چې نه یمه

وايي په کې زه یم چې خبرې دې غزلې دي
شعر به دې شمسزیه بې عنوانه وي چې نه یمه

توپان

دا نن چې لکه ستوري پرېشان یو زه او ته
منزل ته تورو ورېځو کې روان یو زه او ته

راځه چې مخ وړ واړوو پوښتنه ترېنه وکړو
ترڅو به زغلولي دې توپان یو زه او ته

دا خیر که مو غماز ترمنځه جوړه فاصله کړه
په زړونو کې خویو بل ته ښه گران یو زه او ته

زه خير ستاد بنايست غواړم ته خير زما د سر
ولاړ د بلا مخې ته حيران يو زه او ته

يو وخت و چې د سرو گلونو غېږ کې اوسېدو
اوس سترگو کې اغزي د ټول جهان يو زه او ته

شمسزيه دمرگ کومي ته دانگل وي يوه ورځ
تر کومه به په لټه د امکان يو زه او ته.

د بخت ستوری

ته په رښتیا چې یې د غم مقابله ته ولاړ
د ژوند د ستري پېچ و خم مقابله ته ولاړ

شور کې د خپلو اسویلو راز د تخلیق لټوي
یې د بادار د جهنم مقابله ته ولاړ

ستا یوې سترگې نه خندا بلې نه اوبه کې څاڅي
خومره ډاډه یې د ماتم مقابله ته ولاړ

خدا یزده چې چا دې د بخت ستوری نه ولې گرانه
چې خالي لاس یې د تورتم مقابله ته ولاړ

غوښتل مې زه لکه سپرلي ستا پر زړه وغورېږم
کاش نه وای ته مې د کرم مقابله ته ولاړ.

قلنگ

يا به له بناره وځي يا به هم قلنگ ورکوي
که دا ونه کړي نو سرزوري گواښ د جنگ ورکوي

د خپل قاتل دې هوښیاری ته هم حیران یمه زه
زما د قتل ارادې ته د ژوند رنگ ورکوي

څه جادوگر دی لوی واړه ورته سرونه ټیټ کړي
په همیانۍ کې یې څه شته هغه ته شرنگ ورکوي

د لښکرونو پاچا پام په ملنگانو کوه
دلته د ماتې او بري زیری ملنگ ورکوي

چې مازیگر لمر په لوبدو شي نو ټپه ټپه شم
ته وا، څوک شته زما د زړه رباب ته ترنگ ورکوي.

خواخوږې

خو کاله کېږي
لر او بر گرځېدم
ما یو خواخوږی، یو جانان لټاوه
ما مې د خپلو لېونو خیالونو
هغه بڼایسته بڼا پېری نه موندله
چې یې تصویر زما په زړه
زما په روح کې
پروت و

اخ بڼه شوه ،
خومره بڼه شوه ،
ډېره بڼه شوه ،
ما د زرینې شپې ،
له سپینو ستورو ،
ډک اسمان کې
ته وموندې
ما دې په سترگو کې
د خپل زړه ناخوابه
سوالونو ته ځواب ومونده
ما مې ،
د خپل ژوندون ،
تیاره ما بڼام ته ،
سپینه سپوږمۍ وموندله
نو گراني !
خه دنېکمرغۍ شپې دې ،
راځه چې اوس د غره لمنه کې ،

دنيا نه لرې خپلې تېرې،
هېرې بد مرغۍ
وژاړو

پرېزده که خدای وکړي
زموږ د اوښکو سیند
زموږ پر کلي
هم سپرلی راخوړ کړي
اودا سپرلی
زموږ
د ټولو کلیوالو هیلې وغوړوي.

زه او جانان

زه او جانان مې په څه چل دواړه يو ځای اوسېږو
لاس مې لنډ کړی د اجل دواړه يو ځای اوسېږو

موږ ځپل شوي د يو بل تر سيوري لاندې خوښ يو
څېرې گرېوان او جر وړيل دواړه يو ځای اوسېږو

شپې د سپوږمۍ دي اوس د ستورو منځ کې ژوند تېرو
يو بل ته اوروو غزل دواړه يو ځای اوسېږو

زه هم شاعر يم د فطرت په شهکارونو مين
غردې خوښېږي که ځنگل دواړه يو ځای اوسېږو

نور مو په غره کې لټوئ لکه نښتر او څېړۍ
زه او شمسزی شل بل بل دواړه يو ځای اوسېږو.

لمبې

سپوږمۍ هم نه وه د تیارو په منځ کې پاتې ومه
بېگه د اوبنکو د ډیوو په منځ کې پاتې ومه

خود به بنایسته یې چې گلونو سره ژوند تېروي
زه خو کاله د لمبو په منځ کې پاتې ومه

ته چې د ښار شوي ته هوښیار شوي زه ساده په دې چې
ولې دخپلو تورو غرو په منځ کې پاتې ومه

لاس دې په وخت رانه کړو اوس بېړۍ د امن شولې
ښه دې لیدم چې دخپو په منځ کې پاتې ومه

هغه مهال چې د قسمت تر وزر لاندې نه وم
د ډېرو خپلو او پردو په منځ کې پاتې ومه

شمسزۍ چې داسې لېونۍ اوسودايي گرځمه
یوه شېبه د ښاپېرو په منځ کې پاتې ومه.

د دنیا دوزخیان

خدايه دا موږ په دنیا دوزخیان؟!
سلگونه ورځې مو،
د اوږي د تاوده لمر،
په دوزخ کې،
داسې تېرې شوې چې،
نه مو د خاورو بام لیدلی
اونه شنه اسمان کې وریځ
زموږ پر سر سیوری شو،
بنایي،
دوزخ کې به هم،
دومره گناهگار بندگان،
خوار نه وي چې،
تنده یې وژني،
او اسمان پرې،
د یو څو څاڅکو باران ونه کړي.

غربت

زموږ بېوسه سترگې،
پوره يو
اوږی،
د سارا له تورو کاهو سره وژړېدې.
اوس بيا د ژمي شپې دي
زموږ بېوسه
او بې څوکه ماشومان،
د بشریت متمدنه پېر کې،
ديځ له لاسه،
په بې بامه،
بې کړکيو،
کنوالو کې،

په دې هيله، کنگل شوي
ناست دي،
چې د ساره ژمي سيليو نه
د خپل ژوندون،
ډيوه وساتي.

راځئ !
ددې پېړۍ،
د ژوند د پرمختگ نښې
زموږ خبرو کې هم وگورئ،
ايا

نړۍ کلی کېدل
خلک همدې ته وايي؟؟ !

مرگ او ژوند

اوس بل جانان لرمه ستا په تمه پاتې نه يم
غم سره خوښ يم د خدا په تمه پاتې نه يم

زه د ستار غوندي په خپله هم اواز لرمه
يوازې توب کې هم د چا په تمه پاتې نه يم

هوا خو نه يم چې د واورې په خپه ورکه شم
وزر مې شته خو د فضا په تمه پاتې نه يم

د مرگ او ژوند تر منځ يو راز دی همغه لټوم
نور د دنيا او ما فيها په تمه پاتې نه يم

تش دومره غواړم چې تر تلو مخکې يو څه ووايي
خیر که ادنی وي د اعلی په تمه پاتې نه يم

مغروره غوتی

که سپرلی بیا زموږ پر کلي راغی،
نو ته پوهېږي

زه به څه کومه؟

زه به،

د خپل مالت،

تنکي، تنکي،

بنايسته گلونه،

زه به،

د خپلو تورو غرونو نه،

نازکي،

سرې او سپينې غوتی،

لکه پخوا غوندې راټولې کړمه،

خو دا ځل،

هغسي سودا نه كوم،
چې مي د خپل كلي
تنكي، تنكي گلونه،
پانې پانې كړمه،

او بيا يې څوك
د كوم ظالم تر قدمونو لاندې وغورځوي
ما مې له خداى سره وعده كړې ده.
نور به،

د خپل كلي مغروره غوتۍ
ددې دنيا بې قدرو
خلكو باندې نه خرڅوم،

نور به،
د خپلو خړو غرونو
سره گلونه،
د خپل كلي مستو پېغلو ته وړم.

زموږ ښار او زموږ کلي

زموږ ه ښار او زموږ کلي

يو تر بله لري،

که مټ، زما او ستا

ترمنځ چې دبيلتون

فاصله

کلي همدومره،

ښار نه لري پروت دی.

نن مې له ښاره بيا تر کلي تگ و

زموږ تر کلي پورې،
د گاډۍ لس دقيقې لاره ده،
زما په مزل،
نيمه گړۍ.
گاډۍ مې نه خوښېږي،
تر کوره ټوک ټوک،
او پنځه افغانۍ هم لارې شي.
نن مې
په دې پيسو بازار کې
دغزلو مجموعه واخيسته،
بناړ نه
تر کلي پلۍ راغلم،
ټول کتاب مې ولوست،
نه زما نيمه گړۍ لاره وه
او نه،
د گاډۍ لس دقيقې،

بس
توله لار مې
له کتاب سره خبرې کړي،
نه د زار په گاديوان چينغې
او نه ما لاره کې،
گام په گام،
حساب کړی دی،
نو ته اوس ووايه چې
گټه مې وکړه
او که زيان مې کړی
دلس يا دېرشو دقيقو،
لاره يوه شېبه شوه،
کورته چې راغلمه،
همدغه شعر مې هم وليکه ...!

جنگ

خدايزده کوم لور ته روان يو خبر نه يو
اوس په غېږ کې د توپان يو خبر نه يو
د رڼا او د تيارو په منځ کې اوسو
لکه وربځي سرگردان يو خبر نه يو

جادوگر وخت په موږ داسې کوډې وکړي
اوس مو يو بل ته لاسونه نه اوږدېږي
فاصله زموږ تر منځ ده ډېره کمه
خو دا زړونه مو د لمر غوندې ډوبېږي

د يو بل سترگو کې ډېر رازونه وينو
خو کوڅو کې اوس پاچا قاتل ماښام دی
هر گلاب خپلو اغزيو باندې وژني
دښکلا ددښمن هرې خوا ته پام دی

که ددې ياغي توپان غرور مات نه شي
دهېچا بېرې به بچ نه پاتې کېږي
فريادونه به يې ټوله نړۍ واوري
وار په وار به دا ښارونه ټول نړېږي

عظمت به انسان تر خلي سپک شي
هر سړی به تش د خپل هوس غلام وي
دسکې پر يوه مخ انځور د سولې
په بل مخ به يې تصوير د قتل عام وي

که دا جنگ د عقيدې که د ټکې دی
خو چې مخې ته يې سرونه پورته نه کړو
دا څپې به د غرو څو کو ته هم خېژي
که جنډو غونډې لاسونه پورته نه کړو.

زموږ د ژوند پانې

لکه د ونو

دا تنکی پانې،

چې،

خانگو کې وټوکېږي،

شنې شي،

او د وخت په تېرېدو يې

بنه ژېړه شي،

ترپ،

ورژېږي....

موږ هم کټ مټ داسې يو.

دنيا کې،

وزېږېږو،

وغوړېږو،

لامو يو بل سره په ډکه خوله،

خندلي نه وي،

چې مرگی راشي

او د ژوند پانې مو ورژوي....

اوس هم په باد مين يم

زه لا هماغسي يم،

اوس هم په باد مين يم،

اوس هم،

تمام اوړی، په بام وید پرم،

اوس هم،

د پلار په زنگېدلي،

کت کې،

ټوله شپه،

اسمان سره خبرې کوم.

زه لا هماغسي تمامه شپه،

له ستورو سره مينه كوم
زه لا هماغسي،
د ستورو په مرگ،
چينغي وهم،
کړيکي کوم،
ځان سره ټوله شپه تيارو ته،
بدي ردې وایم،
څه عجيبه، سړی يم
زه مې،
د مور،
دروغ، رښتيا
خپلو،
کوچنيو ماشومانو ته
ميراث کې پرېږدم
بس چې ماينام شي،

نو
د خپلې مور
يوه، يوه كيسه راواخلم،
زامنو راشی !
لور کی راشه،
بڼه نږدې پرېوځی،
هغه دی وگورئ
اسمان کې،
هغه کټ وگورئ،
هغه خو ستوري بنیم،
تاسې لږ چوپ شئ !
دمور جاني،
يوه خبره مې راياده شوله
مور به مې هر ماښام کيسې کولې
زه چې ماشوم وم
ما به ټوله شپه اسمان ته کتل
مور به مې ويلې:

چې زامنو !
دا اسمان،
تر ځمکې ډېر بڼایسته دی.
هغه دی بڼه وگورئ،
هغه خو ستوري
چې یو ځای راټول دي،
هغه یو کټ دی،
یو زمری دی
او د کټ پښه کې اوزه تړلې
هغه دی بڼه وگورئ،
زامنو وگورئ،
اسمان
تر ځمکې،
ډېر بڼایسته دی.
هلته یو لمر دی
یوه سپوږمۍ ده،
او یوه گلله دستور و ښکاري

هغه دی وگورئ

په خپلو سترگو

چې سپوږمۍ

خومره بڼایسته ده،

او په منځ کې یې،

خبره ده

خومره ښکلې ښکاري !!

مور به مې

دلته لږ څه چوپه شول

مور به مې غلې شول،

ښایي څه وېره

به یې زړه ته راغله،

خو مور به بیا لکه چنچنو

شور ماسور جوړ کړ

چې موري !

گرانې موري،

دا ته ولې داسې غلې شولې؟

موري، خبرې كوه !
موري سپوږمې كې نو دا څه دي
چې موږ نه پوهېږو ،

مور به مې بيا
غاړه تازه كړه
او زموږ ماشوم
خيالونه به يې
ځان سره اسمان ته بوتلل
هغه ده ښه وگورئ
هغه سپوږمۍ ده

او په منځ كې يې
سپېڅلي ملايکه ناسته
تاسې ته ښکاري
او که نه
تاسې لږ ښه وگورئ
هغه چې تې ښکاري
هغه درنښم

هغه سپېڅلې ملایکه ده
په لاس کې یې زرینه شپېلۍ
داسې شپېلۍ

چې،

په اواز به یې دنیا لرېزېږي

مور به مې بیا

لرېټکنۍ غوندې شوه

مور به له ډېرې تلوسې نه

یو ځل بیا

مور ته په چیغو چیغو وویلې

مورې !

خوږې مورې

کیسه کوه رښتیا چې

دا اسمان

تر ځمکې ډېرښایسته دی

مورې راځئ چې موږه هم

اسمان ته کډه وکړو

مور به مې کټ کټ
په خندا شوه،
او په مور به راخوره شوه
او يو يو به يې پر سر ټنگل کړو
بيا به يې ويلې:
نه، نه، بچيانو
انسانان
اسمان ته کله تلې شي
اسمان ته
لار د ختو کله شته دی
اسمان د ستورو ځای دی
اسمان ته هغه څوک ورتلی شي
چې يې زړونه لکه لمر
لکه سپوږمۍ
لکه ليلا
لکه مجنون صفا وي
اسمان د مينې ځای دی

مورِ انسانان یو
مورِ د مینې په چل نه پوهېږو !!!
مورِ د ځمکې په سر ټول عمر
له یو بل نه نفرت کړی دی
مورِ ته
اسمان په خپله غېږه کې
ځای نه راکوي
بچیانو غلي شئ
ویده شئ
چې اوس لمر راخیري.....

ماشوم کاته

نن دې ماشوم ماشوم کتو ته حيران پاتې يم
بس د الله پاک قدرتو ته حيران پاتې يم

د چا تر زړه تلل که اسانه وي نو گرانه هم وي
د جانان سترگو غلچکو ته حيران پاتې يم

دغه رڼا زما شعور ته کومې خوا نه راغله
دېره تياره وه دې سپېدو ته حيران پاتې يم

خای د پښتو چې شي سکروته په ورغوي کې وږي
زه دې شللو پښتنو ته حیران پاتې یمه

تمامه شپه مې په لمن کې لکه ستوري گرځي
د خپلو اوښکو سلسلو ته حیران پاتې یمه

په مستۍ راشي زما خیال کې تپې وټښوي
ترنگ د رباب شرنګ د ښځو ته حیران پاتې یمه

اجل

دا خو دې بيا زما خوښيو ته اجل راوړی
زموږ د ړنگ کلي په څېر دې ړنگ وربل راوړی

نه لرم څه چې دې ډالۍ کړم پښتني بڼاىست ته
جانانه واخله يو مې زړه يو مې غزل راوړی

راځئ چې پرانيزوله ملا يې د مرميو چانته
چا يو تنکى زلمى ساتو ته د مورچل راوړی

د زړه وطن مې د تنکو هيلو په وينو ساتم
که نه وحشي غمو پرې خو ځلې يرغل راوړی

بڼايي چې ته مې هم اړ شوى يې غلام زړگي ته
چې دې بادار حسن غلام ته په درشل راوړی.

کاینات

خه مینه گرکي کاینات دي
خومره بنکلی ژوند دی
تمامه شپه
ستوري، سپوږمۍ
راسره مینه کوي
چې سپېده دم شي
بلبلان راته

خوږې خوږې غمې غږوي
او باد
ورو ورو
د تنکو ونو پانې ونځوي
سهار کې لمر
په خپلو تاندو
او نازکو طلايي گوتو
زما بدن لږ و تخنوي
چې مخ وړ واړوم
په سترگو کې موسکي وي
تر ما مخکې
راته ووايي
سهار دې په خير.

انتقام

له بل چا نه له خپل گربوانه انتقام اخلمه
ددې بايللي جنگ له ځانه انتقام اخلمه

ددې بازار په سوداگرو مې لاس نه برېږي
له خپل بېوسه شان ارمانه انتقام اخلمه

چې سترگې مړې واړوې اور مې په زړه ولگوي
يو ورځ به ستا له دې حيا نه انتقام اخلمه

اوس دې په لاس کې د ښکلا هغه رنگونه نه شته
اوس مې زړه نه کېږي چې تانه انتقام اخلمه

لېونی فکر غولوم ژړا کې وخاندمه
په دغه چل ستاله سودا نه انتقام اخلمه

دښتو کې وایمه سندرې ښار کې غلی گرځم
هره ورځ داسې له دنیا نه انتقام اخلمه.

د زړه زلزله

لامې فکرونه غولوم لا دې د ځان گنمه
لا دې نغمو کې يادوم لا دې جانان گنمه

خدايزده چې څه مې زړه ته راشي زړه مې ولړزوي
زه خو د زړه زلزله وېره د ايمان گنمه

پرېږده له سترگو مې خپې د اوبسکو وبهېږي
زه بارانونه پېرزوينې د اسمان گنمه

وخت که ماښام وي که سحر خو چې بېلتون راوړي
غماز که توروې او که سپين زه يې شيطان گنمه

ته وايه بس دی شو ترسره دې ارمان شمسزیه
زه وایم نه، زه خو نیمگړی خپل ارمان گنمه.

زخمي کلونه

نه مې هغه خوږې کيسې او نه مې شپې هېرې دي
نه مې سپرلي کې د بلبلو ترانې هېرې دي

د ښار کوڅو کې هرڅه شته اشنا غږونه نه شته
ځکه مې وينو نه پخوا غوندې جذبې هېرې دي

اوس مې هم ياد دي د خپل تېر عمر زخمي کلونه
گومان ونه کړې چې له مانه ستا وعدې هېرې دي

چې په نغمو يې لوبول د ولو شنه بناخونه
اوس کليوالو نه د سيند مستې خپې هېرې دي

وخته له تا سره زما لوبه لا ختمه نه ده
لږ صبر وکړه ما نه خپلې ارادې هېرې دي

شمسزيه شته مو لا په زړه کې د ايمان بڅره
خو تش له موږ نه د احساس بلې لمبې هېرې دي.

د گورگرو بازار

د لېونیانو دخبرو بازار وگوره اوس
د بېرسرو قلندرو بازار وگوره اوس

چې په یوه تنگه به نه اخیست چا دې کلي کې
زموږ د اوښکو مرغلرو بازار وگوره اوس

هغه زما د بولۍ غږ و چې اسمان ته جگ شوې
راځه د خپلو سوداگرو بازار وگوره اوس

څنگه دې اخیستې له موږ نه د سکرو په بیه
زموږ د غرونو د نښترو بازار وگوره اوس

سړ کال باران وشو دغرو لمنې وغوړېدې
راشه پکتیا ته د گورگرو بازار وگوره اوس

شک

نږدې که نه وي له هېچا نه دومره لرې نه دی
په تا مین گوره له تانه دومره لرې نه دی

خیر لېونی به نه یم یاره خو ستا شک منمه
زموږه کور هم له بیدیا نه دومره لرې نه دی

چا ویل زما لاس د سپوږمۍ تر زلفو نه رسېږي
دغه خبر خو له امکانه دومره لرې نه دی

مینې دې څومره لوی کمال وکړ شاعريې کړمه
اوس مې هنر ستا له ښکلا نه دومره لرې نه دی

دمینې لاروي

کله ځان سره په جنگ یو کله خپلو کې پخلا یو
نه خبر په ابتدا یو نه خبر په انتها یو

موږ د مینې لارويو سل ترخه جامونه څښلي
دلته سل ځله مړه شوي یو او سل ځله پیدا یو

په بدل کې یې له خدایه دې وطن ته سپرلی غواړو
لوی واړه چې لکه وریځې په سلگیو په ژړا یو

دا منم درسره موږ د غرو او دښتو ساده خلک یو
خو ظاهر او په باطن کې ائینې غونډې صفا یو.

د نياست قدر

جانانه ژوند دی چاته ژاړم چاته وخاندمه
تیاره کې ناست یمه خپه، رڼاته وخاندمه

ستا د نياست قدر به یاره دومره بس وي که نه
چې ستا د هر ظلم بدل کې تاته وخاندمه

د شپې شبنم غونډې اورېږم په گلونو باندې
سهار کې ستوری شم فاني دنیا ته وخاندمه

چې ماته گوري لږ موسکۍ شي سترگې مړې واړوي
زړه کې مې پټ د جانان دې جفا ته وخاندمه

زموږ دکلي منع ته راشي بل ته لاس ورکوي
له ډېره غمه د يار دې سزا ته وخاندمه

دمينۍ زور دې اوس تر دې حالت ته راوستمه
له مجبورۍ دې هرقاتل ادا ته وخاندمه

د جذبو غوندي خبرې

هغه چې ته به يې گواښلې اوس دې خيال هم کوي
ته چې راځې ستا د راتللو استقبال هم کوي

داسې وخت راغی فرق د دوست او د دښمن نه کېږي
دلته دې وژني هلته ستا د ژوندون سوال هم کوي

څه زورور دي ښکلي هرڅه کې چېرې خوند ورکوي
په رڼا ورځ درنه زړه پټ کړي بيا جنجال هم کوي

ډېر شاعران به د ښکلا له ښاره تش لاس وځي
که څومره ذکر د بېلتون او د وصال هم کوي

شمسزی چې څه وايي جذبو غوندي رښتيا يې وايي
که نه خبرې خو د تور بازار دلال هم کوي

د غم لمر

لرې ولاړ وم د ورتللو په چل نه پوهېدم
رښتيا به وایمه دښکلو په چل نه پوهېدم

فکر مې نه و سین د سترگو کې یې پرېوتمه
بیا نو تر ډېره د وتلو په چل نه پوهېدم

ستا انتظار کې غلی ناست وم ستا په څېر نه ومه
زه د وعدې د ماتولو په چل نه پوهېدم

ته رانه لاړې زه دې داسې ځای کې پرېښودمه
چېرته چې زه د اوسېدلو په چل نه پوهېدم

شمسزیه دې کلي کې هغه د غم لمر ومه زه
چې ماښام هم د پرېوتلو په چل نه پوهېدم

راز

زما ژوند ښکاري
کوم راز دی

او

څه راز شته زما ذات کې

زما ورځې

شپو کې ورکې

او شپې ټولې

په فرياد کې

دا ټکرې

چې خورم ښکاري

زما لاس دی د چا لاس کې

پته هېچا ته هم نه شته

پټ مې څه دي په وسواس کې

رقيبانو ته مې وايي

چې په خپل حال مې لږ پرېږدي

يوه ورځ به دا ښار لولي

څه ضرور زما په ياد کې.

زه هم د گل په شان وم

له ځانه درته گران وم يو خو شپې ورځې مخکې
زه هم دا ستا جانان وم يو خو شپې ورځې مخکې

راپرېوتم له برمه د چا د سترگو بنکار شوم
يو ستوری د اسمان وم يو خو شپې ورځې مخکې

چې سره گلونه وينم په خيال کې مې را گرځي
زه هم د گل په شان وم يو خو شپې ورځې مخکې

دا هم د وخت گردش دی چې هېر شومه له خلکو
موضوع د هر داستان وم يو خو شپې ورځې مخکې

اوس هره ورځ راځي خو زما زړه کې ځای نه شته
ددې کار په ارمان وم يو خو شپې ورځې مخکې

دروغ

بلا دروغ غلي دي ستا د سوگندونو شاته
لکه اغزي چې چوپ ولاړ وي د گلونو شاته

زما او ستا د راز خبرې ښار ته ووتلې
ښکاري څوک پټ و ددې خړو دېوالونو شاته

داسې يو وخت و چې نغمې زما په نوم جوړېدې
اوس نو يادېر مه د اوښکو د سيندونو شاته

ستا د خدا تر شا د غم د پاچاهۍ تصوير دى
توره تياره بڼكاري د ستورو د مخونو شاته

چاچي زموږ له بېوسيوسره لوبې وكړې
پټ د خداى قهر و زموږه د اهنو شاته

شمسزيه ستا تر كوره دومره ژر راتللى نه شو
د چا پوكى و د لمبو او د اورو شاته.

د بابل جادوگر

وروسته تر دې درسره داسې رقابت کومه
ته له ما کرکه کوه زه به محبت کومه

تاته به ښه ښکارېده زه دې له زړه وويستمه
خو زه پښتون يمه د خپل مېلمه عزت کومه

په خپله خوښه زه د گل په دام کې ونښتم
څه ضرورت دی چې به چا ته شکایت کومه

زما د سپينې تورې مخې ته بېوسه شولو
دسر دښمن سره مې ځکه شرافت کومه

دجانان سترگو کې اوسېږي د بابل جادوگر
شمسزيه نور ترېنه په زغرده بغاوت کومه.

گونگی کرینی

زما او ستا راز دې زما او ستا په زړونو کې وي
هره موضوع نه کوي خوند چې کتابونو کې وي

ته دې لاس راکړه چې دا گونگی کرینی ولولمه
که څه زما او ستا په باب ستا په لاسونو کې وي

چې سترگی پټې کړمه هر څه رانه لرې تښتي
یوازې ستا غم مې ملگری په خوبونو کې وي

زه چې په کومه وينا خلکو ښار نه وويستمه
سبا به دا د وخت په ټولو نصابونو کې وي

اوس هغه خلک هم زموږه د پښو پل وړانوي
هغه چې غلي ناست زموږ په محفلونو کې وي

شپلو خلکو کې موندلی شې گوهر د وفا
شمسزيه خومره قيمتي کاني په غرونو کې وي.

خرابي

ته چي موسم غوندي ساعت کي بدلېدي جانانه
سهوهدې وکړه چي زما زړه ته راتلي جانانه

زه که اغزی یم نو لمن دې رانه لرې ساته
که زه گلاب یمه وربل کي به مې ږدي جانانه

هېڅ پروانه کړي چي سپوږمۍ اولمر مې واک کي نه دي
دا به وي ډېره چي زما دي ورځي شپې جانانه

ته لکه سیند یې سم او غرستا د رضا تابع دي
خوښه دې خپله ده په کومه خوا چې ځي جانانه

پوهېږم نه چې دا شهرت که رسوایي ده زما
هر چېرته شته زما د مینې اوازې جانانه

شمسزی خر پر دی خو په زړه کې مینه ډېره لري
په خرابو کې پیدا کېږي خزاني جانانه.

غمجنه رخصتي

پرون جمعه وه رخصتي وه گراني

ما مي د خپلې کوټې ور

خان پسې وتړلو

غوښتل مي تاته

پس له ډبرو مودو شعر وليکم

خو شعر؟! !!

شعر هم تا غوندي

مغروړه بنا پېړۍ ده گراني

شعر په کومه ورځ چې زه لټوم

نه يې وينم

پرون جمعه وه رخصتي وه گراني
ما مي د خپلي کوتې ور
خان پسې وتړلو
غوښتل مي تاته
پس له ډېرو مودو شعر وليکم
خو شعر؟! !

شعر
ونه ليکل شو
زه مي،
د خپلي المارۍ
مخې ته ودرېدم،
زړه مي و داسې يو کتاب پيدا کړم
چې مي،
د خيال بنا پرې،
وتښنوي وينه يې کړي
خو ته پوهېږې گراني؟! !
زما په ډکه المارۍ کې لاس

پر هغه ډایری ولگېد
زما له کومې ډایری نه چې ته
وېره لرې
زما له کومې ډایری نه چې ته،
کرکه لرې

باور دې کېږي که نه؟
چې ته مې یاد شوې
زه مې هم
له خپلې تورې ډایری نه
لږ څه ووېرېدم
لاس مې راکش کړو
خو په دې شېبه کې ترې شو
ډایري پر ځمکه پرېوتله
د ډایری منځ نه،
د هغه وچ گلاب
پانې هم تويې شولې
چې مې تر اوسه هم

ددې گلاب خښتن لا پېژندلی نه دی
اخ !
دا گلاب خو رانه ورژېده
ما ویل چې
زه به دا گلاب،
تر ډېره عمره ساتم
ما ویل چې
زه به یې
خښتن ته،
د گلاب بدل کې زړه ورکوم
اخ !
دا مې څه وکړم؟
دا ولې وشول؟
په خدای باور وکړه
چې ډېر خپه شوم
لاس مې وروغځاوه
مات گلاب مې
بېرته ډایری کې کېښود،

او ډایری سره
ورو ورو
د رڼا خواته راغلم
اوس مې نو وغوښتل
د تېر ژوند پانې،
یو پریبله وارومه
اه! دا څه دي؟!
[ماته یادگار ولیکه]
ما په غیاب کې
ستالنه شعر سره مینه کړې
ما مې و ذهن کې
دا ستا خیالي تصویر جوړ کړی
ښه شو چې ومې لیدې
ما ته یادگار ولیکه.....
دا مې،
د هغې ډایری،

د لومړي مخ
کړېښې وې
هغه چې ته اوس،
ترېنه کرکه لرې
هغه چې ته اوس،
پرې نیوکه لرې
تر لږ سوچ وروسته مې،
ددې ډایرۍ،
نورې پانې واړولې
او هو !

دلته خو هم
دا ستا په لاس
لیکلي توري شته دي
دا نو پوره دوه میاشتې وروسته
لیکل شوي
هغه توري دي چې:
زه او ته درې ورځې خپه وو

خلورمه ورځ
په سترگو کې،
موسکۍ شوې راته

غلي دې ځان سره،
دا شعر وويل
نه مې ته شې هېرولای
نه زما له خياله وځي
څه پخلا به شو جانانه
زه هم سترې ته هم سترې
په خدای باور وکړه،
چې :

ډېره ځور وونکې شوله
زه مې،
له خپلې ډایرۍ نه رښتیا ووبرېدم
ما ته مې خپله ډایري
ورکې شېبې يادوي
زه نور د خپلې ډایرۍ

پانو ته نه شم ليدای
ورو مې دخپلې ډايرۍ وزرونه وتړل
او بنده مې کړه

په سوچ کې لارم،
پر ځای وغځېدم
اوس نو خوب هم نه راځي
او شعر هم رانه غی
جيب ته مې لاس کړ،
چې سگرت و باسم
ويې شکم

يوه شېبه پر دې تېره کړم
سگرت مې ولگاوه
ما د سگرتو دلوگيو ننداره کوله
په همدې خيال کې وم
يو سپين مړوند را وغځېده
غوښتل يې خپلې تنکۍ گوتې
د سگرت په انگار و سوزوي

څه کوي؟

څوک يې؟

اف؟؟!

د سگرتو څکل دې نه خوښېږي؟؟

ماله دې وېرې

چې غيبي مړوند دې اور وانخلي

سگرت د باندې وار کړ

بيا مې دخپلې

ډايرۍ پاڼې راواړولې

اه!

څه غمجن انځور دی!!

دا څه ترڅه توري دي

په ډايرۍ کې مې

له دې نه وروسته،

هېڅ هم نه شته

فقط پنسل باندې جوړ شوی

يو تصوير دی

چې يې پورته دي جوړه لاسونه
دغه زما د ډايرۍ
هغه وروستۍ توري دي
چې په وروستي ورځ ته خپه شولې
او دادې وويل:
زه نور هېچا سره،
نه شم جوړېدلای
اخ!
دا مې څه وليدل؟
دا نيم بيتي،
او دا جوړه لاسونه!!
ما خو ويلي وو
ددغې ډايرۍ کړېنو ته نه گورمه
اخ!
دا مې ولې واخيست
بېرته مې خپله ډايري
په المارۍ کې کېښوه

او الماری نه مې
دویم ځل،
د کتاب پر ځای
راډیو واخیسته
ورک یې کړه
نور د کتابونو پانې نه لولمه
د هر کتاب لفظونه ماته
خپلې تېرې خاطرې یادوي
او زه
د تېرو خاطرو تصویر لیدلی نه شم
دا راډیو ډېره ښه ده
غوښتل مې دا ځل
په راډیو پام بلې خواته یو-سم
راډیو مې ولگاوه
له لگولو سره سم
زما راډیو کې دا سندره راغله
زه نور هېچا سره نه شم جوړېدلای

که نه خومره خومره بنکلي دي جانانه
اخ په راډيو کې هم
هماغه غم دی
د چاله لاسه،
چې ما خپله ډایري پته کړه
زه نور له دې کوټې نه لرې تښتم
تر دې کوټې پورې یې هم
غیبي لاسونه رسي
تر دې کوټې پورې یې هم
پټ او اوزونه راځي
زه نور
له دې کوټې نه لرې تښتم
زه نور
په خپلو رخصتیو کې صحرا ته ځمه !!

ازادي

زموږه غرونه توپان (۱) نه پېژني
زموږه غره ته چې بڼامار (۲) راشي
نو تور کانی شي

زموږ شملې
زموږ گامونه
په وحشي سيليو (۳) نه کرېږي
ما او دې غره ته
پورې سيند

هغې کوچۍ
دغې شپېلۍ
پېړۍ پېړۍ
دغیرتونو ترانې ویلي دي
موږه ټول عمر
ددې لوړو غرو گټونو ته
په وږي نس
دعشق او ازادۍ مستې ټپې کړې دي
دا غرونه نه ایلیري
دا غرونه نه نړیري
توپانه لاره کږوه
زموږه غرونه توپان نه پېژني !!!!!

تیلیفون

دېره موده وروسته دې
غږ په تیلیفون کې اورم

تا خو ویل:
زه مینه ناک څښتن،
له مینې جوړه کړې یمه
تا به ویل:
زما زړگی،

د مینې کور دی
د نفرت شپه په کې نه تېرېږي

نو گرانی!
دا یوه پوښتنه کوم
دا دومره وخت تېر شو،
نه لیک
نه تیلیفون
نه دې ایمیل رالېږه
زه خو حیران یم
چې ستا زړه کې
دا لوی غرد کرکې څنگه ځای شو...؟؟

کلی

خه موده مخکې نه جنگ و، نه جگره وه
دا مو کلی دا مو کور دا مو دېره وه
شنه طوطیان وو گرځېدو په چنارونو
هسکو هسکو شنو درو کې به مو شپه وه

په دې پورې غره به ټوله ورځ باران و
نڅېدل به یې لمنو کې گلونه
د سین منځ کې سپینې زانې گرځېدلې
اورېدل نه پرې له پاسه سره اوروڼه

هره ورځ به راپرېوتې ښاپېری وې
د چینې غاړه به ټوله رنگینه وه
چا خوړل د چنار څانگو کې ټالونه
چا به لاندې جوړه کړې ننداره وه

لږ څه وړاندې شنډه ونه پخوانۍ وه
په کې ځوړندې وې ځالي د مرغیو
خو ترې لاندې دبابا ټوخی ژوندی و
چا یې نوم اخیستی نه شو د بچیو

هغه پورې نږدلی زیارت وینې
اوس یې نه ښکاري گنبدو کې کوترې
انسانان وو خو بیا ستوري د اسمان شول
هره شپه به پر دوی شمعې بلېدلی

ددې کلي که خانان که ملنگان و
یو تر بله د زاړه چلم یاران و
په یو ډنگ د نغارې به سره غونډ شول
که به غږ د خوشالۍ که د خپگان و

د ملا او د سپینږيري پرې امین و
فیصله که د جومات که د حجرې وه
د ننگ کار کې به یې وینې جوشولې
که تپه د لوپټې که د شملې وه

ددې کلي که ملا و او که رند و
ژوند د سولې، سوکالۍ یې لوی ارمان و
تصور د بېلتانه چا سره نه و
ټول سکه بچي د یو افغانستان و

دا اوس هم هماغه کلی هماغه قام دی
زور ملا د همغه ممبر امام دی
هره ورځ وینه په وینو مینځل کېږي
رڼا ورځ یې په خپل ځان باندې ماښام دی

د نفرت زړی هر زړه کې کرل کېږي
په هر سر پردي فکرونه تپل کېږي
خنجرونه پټ لاسونو کې ځلېږي
که څوک سوچ کړي دیوالی وژل کېږي

هغه څوک چې د الوت لري وزرونه
هغه الوزي او پرېزدي شاته غرونه
هغه نور چې ځواک یې نه شته او خواران دي
په یوه خپټه ډوډۍ جنګ ته روان دي

د چینجو په شان په خپل منځ کې خوړل کړي
شعارونه یې دي خپل خو کار د بل کړي
مشران یې ټول دخپل بادار په امر
هم گوانبل کړي، هم تړل کړي هم وژل کړي

باران

څه بڼه د باران څاڅکي شي پيدا په ترنم
ژوندي په ترنم شي، ورکړي سا په ترنم

نښترو ته د غرونو اسماني سندرې وايي
زموږ درو کې گرځي تل هوا په ترنم

ته شرنگ د شنو بنگړوکړه، زه به خړپ د سپېنې تورې
گټو به که خدای کاندې هر غزا په ترنم

زموږ د چم د نجونو له پخوانه دا عادت دی
ښېرې په ترنم کوي، دعا په ترنم

پیغام دې سندرېز کړه چې فکرونه ورته ګډ شي
له تورو تیارو وباسه دنیا په ترنم

شمسزیه د جانان له زورور سوګنده تېر شوم
توبې مې واړه ماتې کړې بېګا په ترنم

سپرلی

خو ورځې سپرلی شي بېرته بیا هوا بدله شي
شپې اوږدې اوږدې شي د دنیا فضا بدله شي

یاره ستا دا زړه خو لا تر اوسه هم په باد رپي
لږ وخت کې دې خو ځلي ژړا خندا بدله شي

سیوری د گناه دې د خپرې رڼايي تته کړي
ته چې دروغ وایې ستا د مخ رڼا بدله شي

خدايزده دا به ولې! نوم د غله خاین چې اخلمه
بس د ځینو خلکو د خپرو ځلا بدله شي

اوبنکې

ستا په سترگو کې دي اوبنکې زما زړه کې زلزله ده
يوه وېره درېسې ده يوه وېره راسره ده

ستاتر سترگو خوزه راغلم اوس مې زړه پورې ته بوځه
لويه لاره ما وهلې، پاتې لنډه فاصله ده

ته خو لمريې تا د تورو تيارو درد ليدلى نه دى
لږ ما بنام نه وروسته راشه چې دا شپه خومره ترخه ده

بس کړه بل ځاى کې بيا وايه دا غزل د ژوند او مينې
په دې ښار کې امن نه شته ددې ښار برخه سپېره ده

همزولي

ما څه ويلي تا منلي وو را ياد شول راته
والله له ياده مې وتلي وو را ياد شول راته

دمحبت سزا يې نيم عمر بېلتون راکړله
يوازې وينې شپې ليدلي وو را ياد شول راته

سپوږمۍ له ما سره د درد زړه رشته وويسته
ستورو له ما سره ژړلي وو را ياد شول راته

يو غږ مې واورېدو ناڅاپه مې څه زړه کې تېر شول
کت مټ يو څه مې اوريدلي وو را ياد شول راته

شمسزيه زه يم او زه يم، بيا هم زه يم ښار کې
څه ښه همزولي مې د کلي وو را ياد شول راته

مرگ

دا هم ډېره سخته وه چې زه له تانه لارمه
سا دې د وجود ومه خو اسانه لارمه

ستا په بېلتانه کې مې مرگ سترگو ته راغلی و
هر ساعت به ما ویل چې اوس له ځانه لارمه

خوښ یم چې د چا د ارمانونو قاتل نه یمه
دا به مې لوی ویاړ وي که له دې دنیا نه لارمه

زه لکه غریبه اوبښکه هېچا را ونه کتل
څاڅکی، څاڅکی، څاڅکی ترزخمي گړپوانه لارمه

تا راته پټ پټ کتل ما سترگې اړوی نه شوې
بله چاره نه وه اخر زه حیا نه لارمه

يارانه

چا چې ساتلم د ملگرو له پرې نه لرې
هغه اوس ځان ساتي زما له يارانې نه لرې

موږ لېونو سره که مينه کوي شرط يې دادی
زړگی به ساتې په منگول کې له سينې نه لرې

اوس داسې وخت دی څوک د چا د زړه درد نه خپلوي
رڼا يې خوښه وي ځان ساتي له ډېوې نه لرې

خیردی مانبکار کړه خو ذليله مرگ مې نه خوښېږي
د دام کړی دې کړه ځورنده له دانې نه لرې

مننه او کورودانی

له بناغلي صديق كاوون توپاني خخه د زړه له كومې مننه
كوم چې زما د ژوند پر پانو يې هم خپل نظر وليكلو او هم
يې د چاپ د لگښت په وركولو سره ددغو پانو ټولگه تر
تاسې در ورسوله، كور يې ودان خداى (ج) دې ورته
اوږد عمر وركړي.

په درنښت

شمسزى

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library